

De Boodschap

Vol.4

De Waarheid

Taxonomie Esoterica

KLOPPEN OP DE "VERBODEN" DEUR

Meta-mind ~ De Wetenschap van Zelf

Ik toon je m'n bezieling

Liefde...

Wie ben ik?

Ik ben de verandering die gaat komen, met de boodschap van je dromen. Ik ben de Vader en Moeder, samengekomen.

Ik voel voorbij m'n zintuigen en vertril mijzelf als snaar. Ik zie diep in m'n innerlijk en het firmament is daar.

Ik ga op in verwondering; ontzag met dynamiek. Ik kom los, versmelt, beweeg, verdamp, maar altijd met harmoniek.

Ik ben niet abstract of conceptueel: ik ben de arme van geest, ik ben emotioneel.

Ik zag angst zich tot wanhoop beleven. Ik zag woede tot uitbarsting verweven. Ik zag verdriet met wijsheid zweven. Ik zag verlangen tot liefde verheven. Ik zag verbeelding beleving beleven. Ik zag hoe ruimte tot sterren verdreven.

Ik ben de mens hoogsensitief; gemakkelijk angstig, kwaad of met verdriet. Gemakkelijk jaloers ben ik, doch transparant als glas ben ik. Gemakkelijk ben ik liefdevol of zelfexpressief; gemakkelijk empathisch, inzichtelijk, of zelfs "Niet".

Ik ben de oceaan vol leven. Ik ben het wilde, rust gegeven.

Ik ben hem die vertelt van je eigen gewelf.

Het leven van je leven...

Ik Ben Het Zelf.

Inhoud

Inleiding.....	5
Grenzeloos genezend.....	8
Goedbedoelde intenties.....	9
Zelfgenezend.....	12
Effectief omschreven werking.....	21
Omgekeerde redenatie.....	26
Verhelderend geluid.....	27
Fontein van de jeugd.....	28
Doorgegeven werking.....	32
Orgastische conceptie.....	33
Extatische geboorte.....	34
Een mens is een eenheid.....	35
Natuurlijk genees je!.....	37
Sabotage in ontdekking.....	41
Verleidelijk geliefd.....	46
Onechte liefde.....	48
Wonderbaarlijk menselijk “dier”.....	49
Onzekere projecties.....	59
Verlangen, de hoop op vervulling.....	61
Veranderlijk volwassen.....	62
De mooie leugen.....	67
Verraad vertrouwen.....	75
Alpha zonder Omega.....	80
Verkeren in bekeren.....	83
Emotioneel vergroeid.....	85
Emotieve sturing.....	101
Gemoedelijk emotioneel.....	108
Van de binnenkant uit.....	111
Relatie als dans.....	113
Eindspel.....	116
Vernietiging is zelfvernietiging.....	122
Trias energetica.....	129
Liefde.....	131
Eigen liefdesbron.....	132
Liefde is.....	135

Overtuigd van het Juiste	136
Zeven energetisch	143
De psychologie van filosofie, esoterie en dogmatiek	148
Moeten kunnen willen delen	156
De “theorie” van Alles	156
Mind, het gesloten labyrint	162
Zelf verwezenlijkt	170
Oogsten zonder zaaien	173
Ideologisch geplaagd	177
Symboliek, de taal van de valse	182
Spelsysteem.....	188
Van orgasme tot organisme	210
Spiritualiteit is eigenaardigheid	211
Het ziet heldere dromen	213
Inzicht in perceptie.....	215
Creatie is creatief met evolueren.....	216
Eeuwige coïtus	219
Je hebt het Zelf in de hand	221
Moeiteloos periferisch	224
Fractal van gefragmenteerde eenheid	230
Gedicht in gebed.....	232
De afstand tussen ons.....	232
Prayer of dreams	233

Inleiding

Eén stap en je bent thuis.

Ik heb zoveel momenten gehad dat ik dacht dat ik ging breken, zowel lichamelijk als mentaal. Momenten dat de lichtflitsen en beelden mij totaal omver gooiden. Momenten dat beelden als landschappen aan me voorbij kwamen. Gestaarde reizen in momenten zonder tijd. Momenten buiten m'n lichaam. Momenten dat in liefde gegoten genade me vulde. Momenten die het gevoel gaven dat duizenden jaren kennis bij me binnenkwam. Ik heb geen idee van de diepte van de mens, het is onpeilbaar.

Mensen zeggen me dat ik gek ben. Mensen zeggen me dat ik te ver ga. Mensen zeggen me dat het beter is om geaard te zijn en niet zo zweverig... Ik zou niet weten wat dat is. Wat doe je met iemand die vliegend leven wil...

Voor de glorie van dit leven samen; voor de glorie van alle komende generaties; voor de vrouwen en de kinderen van de aarde... geef ik je wat iedereen zoekt, maar wat niemand vinden kan: het inzicht in jezelf.

Wie ben ik? Vraag het me niet, ik weet het zelf niet.

Hopeloos is deze dromer; los in onbeantwoorde uiting. Fluisters die m'n hart bedwingen, maar geen gehoor krijgen in mijn kringen. Zonder een oor te vinden, schrijf ik mijn verhaal: één klopping van m'n hart, omgezet in taal...

...Kom en omarm me, zweef naar mijn mond. Kleef aan mijn woorden. Wees de droom op mijn tong. Kom sluit je ogen, laat je gevoel je bedwingen. Neem mijn hand en ik ga met jou. Neem mijn hart, het is voor jou.

...Beloof me eeuwigheid en liefde eindeloos. Fluister zacht je toewijding van jouw hart naar mijn oor. Vertel me dat je het niet meende... kom neem mijn hand, kom met me mee en heel je. Lieg tegen me en deel je...

...Ik verdrink... neem alles: de pijn in mijn lijf; de tranen in spoor van waar ik was; zelfs de geur van mij... neem het mee. Neem m'n leven, het was altijd van jou. Er was geen mij, er is geen mij, er is alleen maar jou in mij...

...en zo begint het...

Dit boek tracht een zo compleet mogelijk beeld te geven van de grootsheid van de mens; in een poging te beschrijven wat uit meditatie voort kan komen, en om daarmee tevens een antwoord te geven op die eeuwen oude vraag: "Wat wil het universum van je?" ... en waarom? Wat is de nobelheid van je wezen en de integriteit van je bestaan?

De grote hypnose ongedaan gemaakt, kun je gaan bevatten wie en wat je bent, en wat je te doen staat; welke een bijzonderheid dit universum is en hoe niemand van ons hier alleen kan bestaan.

Dit boek is een poging om het uit meditatie ontstane, naar woorden te vertalen: om een zo duidelijk mogelijke beschrijving te geven van al wat is begrepen en doorzien, verwezenlijkt en ingezien. Het is tevens een poging om de enormiteit van het ontstane zichtveld te richten op zoveel mogelijk onderwerpen. Om zodoende een poging te ondernemen, het lijden op aarde te helpen beëindigen; om te helpen de mensheid te bevrijden van onderdrukking en misbruik; om de waarheid van je wezen duidelijk te maken, door het "zwevende" te beschrijven en daarmee een mogelijkheid te creëren om uit de duisternis van onwetendheid te stappen en de leugen over het bestaan te beëindigen. Om voor nu en altijd, de zinvolheid van eeuwigheid te beschrijven met begrijpelijkheid en overdraagbaarheid, zoals lang geleden al gebeurde in vele stammen en door vele Meesters, maar dan met moderne taal; zodat zij die door willen, door kunnen; zodat zij die hier lang genoeg op aarde zijn geweest, zij die de open lucht van oneindigheid willen betreden, dat ook gaan kunnen; om de Hemel weer terug te geven aan allen die er al zolang naar verlangen; om de Hemel terug te brengen bij hen die beseffen dat de plek waar dromen uitkomen... hier op aarde is.

Om het leven van je leven, weer terug te geven aan je wezen, is jouw moment gekomen...

*Geen woord zij gesproken
Geen zucht zij gehoord
Geen beweging te vluchtig
Geen hartslag verstoord*

*Om zo samen te zijn
Levend van moment tot moment
Delend in een samenzijn
Die tijd nog ruimte kent*

*Zo kunnen we één worden
Maar waren we 't al
Zo zullen allen één worden
Maar zijn we het al*

*Zo zullen we één zijn
Maar zijn we het Al.*

Grenzeloos genezend

Het is best wel eens vermoeiend

Om altijd te omarmen

Alles wat bevroren is

Om het daarna te verwarmen

Goedbedoelde intenties

Het universum is biljarden jaren oud en een van de meest uitzonderlijke wezens die eruit voortkomen, zijn mensen... toch wordt de mens geplaagd door de meest uiteenlopende aandoeningen die ogenschijnlijk zomaar uit het niets komen.

Met de hulp van medicijnen doen artsen en doktoren wat ze kunnen, maar blijken lang niet altijd te kunnen helpen genezen. Medicijnen moeten veelal een leven lang genomen worden om symptomen onopgemerkt te laten of te doen verminderen, maar echt genezen doen medicijnen niet. Geen dokter, arts of psychiater kan het zich nog veroorloven om *niet* op te staan voor de juiste behandeling van medische kennis en de waarheid van de mensheid, tegenover het misbruik van deze kennis in de werkwijze van het systeem. Medicijnen, zoals ze je door apotheken worden aangereikt, zijn de laagste vorm van genezing mogelijk. Het is geregeld beter om aandoeningen met rust te laten, in plaats van een chemisch of synthetisch medicijn te gebruiken. De werking van medicijnen is dusdanig dat het lang niet altijd genezing brengt. In de meeste gevallen helpt het slechts enkele van de symptomen te onderdrukken, zodat de symptomen die uit de ziekte of aandoening voortkomen, niet meer worden opmerkt... terwijl een lichaam ondertussen zelf geneest. Symptoombestrijding is dan ook geen genezing. **De medische industrie zoekt dan ook niet naar de genezing van een aandoening, ze zoeken naar een geneesmiddel voor aandoeningen: iets wat te verkopen is, terwijl je lichaam zelf geneest.**

Veel moderne aandoening zijn het gevolg van “verkeerde” voeding. Suiker, zuivel, vlees en medicijnen, behoren tot de veroorzakers van een grote groep lichamelijke en neurologische aandoeningen waar de mens aan lijdt. En het komt allemaal door de chemische toevoegingen, E-nummers en de soort. Vele van de aandoeningen kunnen soms eenvoudig omgekeerd of genezen worden door het aanpassen van voeding, waarmee een stop gezet kan worden met het chronisch gebruik van medicijnen. Mits dit voedsel biologisch is, maar het is amper nog te vinden.

Andere oorzaken van lichamelijke en neurologische aandoeningen, liggen in de sfeer van onze gemoedstoestand en innerlijke houdingen en kunnen daarmee door geen medicijn verholpen worden; om die vormen van

aandoeningen te verhelpen, dient er een verandering te zijn in innerlijke gestalte: de innerlijke gestalte waarin je een gezette houding aangenomen hebt en er niet vanaf kunt wijken, omdat je zo hebt geleerd om met de wereld om te kunnen gaan. We dienen zelf te veranderen, of anders gezegd: we dienen veranderend te worden: dynamisch... maar we krijgen daar niets over geleerd, want zij die ons leren, hebben zelf ook een rigide houding.

Onderwijs heeft ons allemaal geleerd om “iets” te worden en “iemand” te zijn, en het is moeilijk daarvan af te wijken en jezelf toe te laten constant anders te zijn. We hebben een persoonlijke voorkeur aangeleerd en die is in ons verankerd geraakt; het zijn veelal gezette patronen geworden, volgens welke we ons gedragen, waardoor we gezet in onze wegen zijn geraakt. Het zit hem veelal in “wat je gelooft dat moet”, dat je een rigide houding hebt en niet flexibel en plastisch kan zijn, waardoor je wezen niet leeft. De bio-energie in je, ook wel “chi” of “levensenergie” genoemd, staat dan stil... en net als een meertje met water dat stil staat, wordt het langzaam giftig. Een meertje is ook een waterlichaam, maar als het stilstaat, gaat het dood. Net zo is het menselijk lichaam een reservoir voor bio-energie en dient die energie in beweging te zijn om niet giftig en doods te worden.

Hiermee kan geen medicijn helpen en geen ander kan het voor je verhelpen. Je dient zelf je aandacht door je lichaam te volgen, zodat de energie kan stromen en het in beweging is: *je dient een volgeling te worden. (Zie Deel I – “Kristalheldere unieke eigenschappen”).*

Door lichaamsbeweging gebeurt dit ook, maar het is niet helemaal hetzelfde. Je lichaam bewegen is natuurlijk goed, maar met je aandacht *in* je lichaam bewegen, leert je je eigen bio-energie kennen, waardoor je je blokkades tegenkomt: de plekken waar de bio-energie niet stroomt. Op die plekken waar de energie niet stroomt, kan je merken dat je er een bepaalde mentale houding op nahoudt: een rigide houding die ervoor zorgt dat de “blokkade” er is.

Eigenlijk is een blokkade een mentale houding die als psychosomatisch effect heeft, dat bio-energie niet kan stromen. De interne houdingen die we erop nahouden, besturen de energie-knooppunten; deze knooppunten worden ook wel chakra's genoemd en je bedient ze zelf door je interne houdingen. Je bio-energie stagneert door langdurig eenzelfde interne houding aan te nemen: door langdurig te hebben gedacht dat je op een bepaalde manier moet zijn of dat je iets of iemand bent.

We krijgen het allemaal zo aangeleerd. We krijgen aangeleerd dat we iets of iemand moeten worden en dat we iemand moeten zijn, maar doordat we ons daarmee beperken tot één of enkele mentale hoedanigheden, gaan we ons daarmee identificeren en denken we dat we uitsluitend zo zijn, waardoor we slechts nog met de beleving van onze functies en rollen leven. (*Zie Deel 2 – “Samenscholingscomplex”.*)

Toen je jong was, was je moeiteloos alle vormen en was je energie altijd in beweging, maar toen je naar school ging veranderde dat langzaam... en toen je ging werken en in het maatschappelijk ritueel opging, werd de statische houding slechts nog bevestigd en werd een statisch houding zelfs geëist: je werd “iemand”: je functie, rol of titel etc. Je werd je functioneren: je werd mentaal gezien “iets” en daarmee “iemand”... waardoor de poel van bio-energie stagneert: je kwam tot stilstand door de identificatie met de in je geformeerde persoonlijkheid; door je te identificeren met de mentale associaties van waarde-overtuigingen. Het zijn die associaties die de illusie van de mind vormen, waardoor we stoppen met leven en we uitsluitend nog met een religieuze, culturele of maatschappelijk zienswijzen functioneren. We nemen een vorm aan en we blijven daarin hangen.

Onderwijs bracht je de kennis van een ander en je ging daarmee aan de slag. Je formeerde je daarmee informatief naar maatschappelijke maatstaven van andermans kennis, want je moest iets doen om aan je geld te gaan komen en in je leven te kunnen voorzien. Zo wordt ons geleerd om iets of iemand te worden en iets te gaan doen. Je intellectuele kennis, geeft je uiteindelijk valselijk het idee dat je iets bent geworden en je bezigheden bevestigen en verankeren dat. Je wordt erdoor wat je doet, zonder dat je doorhebt dat je bio-energie er langzaam maar zeker door tot stilstand komt te staan. Het stagneren van bio-energie is een van de symptomen die aangeven dat we niet correct leven als menselijke soort. Wat hierdoor bij enorm veel mensen gebeurt, is dat ze onder andere allerlei aandoeningen krijgen. Aandoeningen die te maken hebben met het stagneren van de bio-energie, waardoor de innerlijke cultuur giftig wordt. Het kan niet verholpen worden door een of ander medicijn van de apotheek, maar slechts door de energie in je te gaan volgen met je aandacht ... en al de goedbedoelde intenties van de wereld zullen niet helpen om een identiteitsstructuur op te lossen en de psychologische en neurologische aandoeningen te doen verdwijnen, als het

systeem dat ze creëert, hetzelfde blijft, en zolang het een business is om er medicijnen voor te verkopen die slechts de symptomen ervan onderdrukken.

Zelfgenezend

Je lichaam is een extreem uitzonderlijk iets, je lichaam geneest namelijk zichzelf vanzelf. Geen moeite hoeft gedaan te worden, geen inspanning is nodig, en vrijwel geen pil is nodig om te slikken. Natuurlijke voeding en rust, zijn alles wat nodig is om de meest voorkomende ziekten en aandoeningen te genezen. Natuurlijke voeding geneest, omdat jezelf een stuk natuur bent: het is gemaakt om met elkaar samen te werken. En rust geneest, omdat je bewustzijn dan niet vastzit in mentale bezigheden, zorgen en gedachten, waardoor je aandacht naar die plekken kan gaan waar het nodig is.

Als je been gebroken is, dan hou je je been stil en het geneest. Je gaat er geen pillen voor slikken. Toch gebruiken mensen medicijnen voor verreweg de meeste aandoeningen en kwalen. *Medicijnen die mogelijk een leven lang genomen moeten blijven worden, maar dus niets genezen... terwijl we ze toch "geneesmiddelen" noemen.*

We krijgen aangeleerd om naar een arts te gaan als we ergens last van hebben, maar dat idee is volledig ontstaan vanuit farmaceutische commercie. We krijgen niet geleerd om te rusten, te slapen en onze aandacht te volgen naar de plekken waar de "last" is, om het aldus te helpen genezen. We krijgen geleerd om er iets voor te halen en we zijn gaan denken dat dat de enige manier is om te genezen.

Vele werkende genezingswijzen blijven vervolgens voor ons verborgen, omdat artsen er niet over mogen praten. Het wordt geregeld door artsen zelfs als "onwenselijk" gezien om naar alternatieve geneeswijzen te verwijzen en de farmaceutische industrie zwijgt over hun bevindingen daaromtrent. De eed van Hippocrates verbiedt artsen over alternatieven te praten, als er geen direct aantoonbaar bewijs is voor iemands genezing op alternatieve wijze... *maar het betekent wel dat ze hun ogen moeten sluiten voor het feit dat er genezing door alternatieven is.*

Je zal zelf moeten zoeken om de juiste alternatieve geneeswijzen te vinden. Het internet is de meest aangewezen plek om te beginnen, maar ook dat wordt tegenwoordig steeds vaker bemoeilijkt, doordat ook gepoogd wordt om het internet aan banden te leggen, waardoor sommige sites moeilijk te vinden zijn of zelfs geheel verwijderd of afgesloten worden.

Grovere methoden om gegevens onvindbaar te maken, worden ook niet geschuwd. Zo is afpersing niets vreemd voor sommige instanties en corporaties die bewustwording willen tegengaan. Ook ontvoeringen en moorden vinden hiervoor plaats. Het zijn slechts enkele van de methodes die gehanteerd worden door organisaties die er gebaat bij zijn en enorme financiële imperiums beschermen, maar daarmee de mensheid in het ongewisse houden over de daadwerkelijke toedracht van dat waar de medische wetenschap zo prat op gaat: genezing... *iets wat in een natuurlijke situatie geheel vanzelf verloopt.*

Om maar helemaal niets te zeggen over wat er in het ondergrondse circuit gezegd wordt, namelijk dat er een volledige genezing van kanker beschikbaar is en zelfs een vaccin. En dat vele vaccins slechts tonen dat iemands immuunsysteem werkt of niet, doordat de vaccins het virus bevat waartegen het zegt te beschermen, zodat er een immuunreactie op gang komt. We kunnen stoppen met het vergiften en kapot snijden van mensen als methode voor medische vooruitgang. De natuur heelt zichzelf... voor altijd.

De problemen wat betreft artsen, beginnen allemaal bij de eed van Hippocrates: de eed die geen enkele persoonlijke interactie met de mens toestaat. Artsen *willen* wel helpen, dat is waarom ze arts worden, om mensen te helpen. Maar na het afleggen van de eed van Hippocrates, wordt een mens plots een cliënt of een patiënt, en verdwijnt het menselijke aspect.

We denken gemakkelijk dat een eed, zoals de eed van Hippocrates, er is om de artsen te beschermen, zodat ze niet persoonlijk geraakt worden door de vele problematische situaties waarmee ze te maken krijgen, maar eenieders leven is tegenwoordig problematisch op allerlei vlakken, en de arts zelf is daar ook geen uitzondering op, noch beschermt het een arts daarom ergens tegen: niet psychologisch en ook niet emotioneel. Wat het wel doet is dat het de industrie achter de professie afschermt.

Het woord “hypocriet” is van Hippocrates afkomstig. Het woord “hypocriet” betekent “acteur”. Door de eed van Hippocrates, zijn artsen niet toegestaan echt begaan te zijn met hun patiënten. Artsen willen wel helpen, maar kunnen veelal niet. De eed, de regels en de systematiek ervan, maken het beroep onpersoonlijk en afstandelijk: zonder daadwerkelijke bezorgdheid en zonder begaan te zijn.

Deze, door geaccepteerde hypocrisie, ontstane “onbegaanheid” van de professionele mens, is in alle geledingen terug te vinden. Het is in hoofdzaak waarom het verschil tussen “wat men doet” en “wie men is”, zo groot is. Het verschil constitueert de schizofrenie van de mens, en het toont zich door de incongruentie tussen hoofd en hart en handelen.

Eenzelfde onmogelijkheid om ons werk van menselijkheid te kunnen voorzien, is overal te zien in de maatschappij: bij de politie, in het onderwijs, bij de overheid en zeker in de industrie, maar voor de zorgsector is het heel typerend en het toont daar exact wat het probleem is.

De klinische instelling is een van de minst geschikte manieren om een mens met problemen bij te staan, want het is er een ontgaan van liefde en mededogen. Geen empathie is mogelijk en geen hart wordt erdoor ontfermend, op z'n hoogst krijg je wat sympathie getoond en daarna volgen ze uitsluitend de regels en schrijven ze medicijnen voor. Het is zeker wel zo dat artsen zien dat hun methodes en mogelijkheden ernstig beperkt worden en dat artsen moeite hebben als mensen niet geholpen kunnen worden, maar patiënten slechts achteruit gaan door hun toedoen, want mensen kunnen niet zonder gevoel zijn, maar het weerhoudt ze er echter niet van, om toch gewoon hun werk op soms desastreuze wijze te moeten doen. De beëdiging houdt de hele branche in bedwang. Het maakt de beoefening van een beroep in de zorg, geregeld hypocriet, en dan moeten ze dus acteren.

Het hypocriete van de medische professie, ligt er niet aan dat artsen niet alle kennis over de mens bezitten, maar aan het feit dat de farmaceutische industrie zoveel geheimen heeft, dat het de artsen onbezwaard immorele handelingen laat verrichten, waar ze door de eed van Hippocrates niet over kunnen praten.

Onwillekeurig welke eed een mens ook moet afleggen, het is slechts om het systeem te beschermen en niet om de mensheid te faciliteren. Het is om de

geheimen geheim te houden en om alle tongen stil te houden. Het is voor handel en geld, om ego-imperiums te bouwen die de mensheid misbruiken. Door een eed af te leggen, ontnem je jezelf de mogelijkheid om buiten de door de eed gestelde systematiek, regels en werkwijze te stappen. Het hele principe van het afleggen van een eed, verhindert enige groei of verandering van het systeem, door allen die een eed hebben afgelegd, tot conformiteit te knevelen. Het stagneert effectief enige verandering in het systeem en daarmee is het een reflectie van het ego, maar geen reflectie van de stroom die leven is. Het systeem is statisch, niet dynamisch en zeker niet levend. Het systeem is dood en is daarom ontoepasselijk om de menselijke ervaring op enige manier van hulp te kunnen zijn.

Artsen mogen niet praten over wat “alternatief” is en ze blijven daarom medicijnen voorschrijven voor aandoeningen die ook uit zichzelf zouden genezen of eenvoudigweg zouden verdwijnen door een aanpassing van leefstijl, voeding of interne houding. We houden in dit geval door een eed en symptoombestrijding, een industrie in leven die de mensheid niet ten goede komt.

Door symptomen te bestrijden, worden signalen die aandoeningen afgeven, niet meer door je lichaam opgemerkt. Door symptomen te bestrijden maak je aandoeningen onzichtbaar voor je bewustzijn. Aandoeningen blijven symptomen afgeven, zodat bewustzijn ze kan genezen, maar als er medicijnen worden voorgeschreven om de symptomen te onderdrukken... dan blijft de oorzaak.

Hierdoor blijven ziektekostenverzekeringen alsmaar duurder worden, want er komen slechts nieuwe “patiënten” bij, doordat niemand echt nog geneest.

Doctoren noemen je een patiënt, want “patiënt” betekent “geduldig”. Het is waarschijnlijk waarom ze een wachtkamer hebben en een wachtlijst hanteren ... om je vast te laten wennen aan het idee dat ze je genezing gaan uitstellen door de symptomen te bestrijden, zodat je bewustzijn niet meer opmerkt dat er iets mis is en je lichaam daarom niet geneest. Terwijl, als je zelf geduldig bent, je vanzelf geneest, maar je dan waarschijnlijk eeuwig patiënt zal worden. -mm

Alternatieve geneeswijzen, zoals acupunctuur, voetreflexologie of orthomoleculair artsen, zijn geregeld meer behulpzaam dan de “normale” huisartsen. Ook kruiden, biologische groenten en fruit, zijn enorm behulpzaam in de facilitering van het genezend vermogen van het menselijk lichaam. Een behandeling van een alternatief arts, samen met een verandering naar natuurlijk voedsel (als je het kan vinden) is veelal meer effectief dan het volgen van de weg van symptoombestrijding en -onderdrukking, door synthetische medicijnen... *en de effecten van alternatieve geneeswijzen zijn geregeld permanent.*

Behandelingen door alternatieve arts, duren een bepaalde periode en kunnen dan gestopt worden, terwijl de gebruikelijke synthetische medicijnen slechts de symptomen onderdrukken, en daardoor geregeld een leven lang genomen moeten blijven worden.

Door gebruik te maken van synthetische medicijnen, zijn de ongemakken van een aandoening weliswaar niet meer op te merken, maar je geneest er dan niet door. Je zal synthetische medicijnen veelal een leven lang moeten blijven gebruiken, want de oorzaak blijft. De kwaal of aandoening wordt niet meer opgemerkt door je bewustzijn, waardoor je lichaam geen aandacht vraagt voor de aandoening: je lichaam kan de aandoening niet meer vinden, waardoor de aandoening blijft.

En als genezing optreedt, dan is het veelal niet door de medicijnen, maar heeft je lichaam het zelf gedaan, *ondanks* de medicijnen.

**SYMPTOOMBESTRIJDING BLOKKEERT
LICHAMELIJKE SIGNALERING VAN PIJN
OF ONGEMAK, WAARDOOR BEWUSTZIJN
JE LICHAAM NIET KAN GENEZEN.**

Symptoom onderdrukkende medicijnen maken een aandoening waar pijn of ongemak bij is, slechts draaglijk... en dat is natuurlijk prettig, maar de medicijnen kunnen genezing daardoor tegenwerken, doordat medicijnen de

kwaal onvindbaar maken voor je bewustzijn... zoals ook bij vele medicijnen voor psychische problemen het geval is.

De werkelijkheid is: het is bewustzijn dat je lichaam geneest. De pijn of ongemak die je voelt, is slechts een focuspunt voor je mind, zodat je aandacht er naartoe gaat. Pijn en ongemak geven slechts aan dat er iets mis is en het vertelt je waar je met je aandacht moet zijn.

Het is aandacht wat je heelt, daarom lijken placebo's te werken...

Een nieuwe wereld probeert al tijden te komen, maar het wordt van alle kanten tegengewerkt en gesaboteerd door de gevestigde orden, via de systematiek van de maatschappij die uit hen is voortgekomen. We worden al heel lang tegengewerkt op allerlei fronten, om ons afhankelijk te houden van zaken die we niet nodig hebben. We zullen zelf moeten gaan denken, want er is al te veel door verloren gegaan: teveel kruidenvrouwen en natuurgenezers zijn al verdwenen en hun kennis erbij. Ze hadden nooit mogen gaan en ze mogen allemaal weer terugkomen. De natuur is voor altijd de grote genezer, samen met je eigen mentale gesteldheid en je vermogen om je aandacht te richten.

Er is niet veel nodig om te begrijpen dat je een natuurlijk wezen bent, en dat daarmee de natuur de beste genezer is. Het is je eigen lichaam dat uit zichzelf geneest, en zelfs iedere tien tot vijftien jaar, alle cellen in je hele lichaam vervangt.

Vele psychologische en neurologische aandoeningen komen voort uit de synthetische voeding van tegenwoordig, maar ze komen ook door traumatische ervaringen en door mentale gesteldheid: dat waar je in gelooft, door rigide interne houdingen en door niet veranderlijk te zijn; door zorgen, het constant blijven “malen” en door de overtuigingen van niet-realistische problemen.

Veelal is een verandering in beleving of een verandering in houding ten opzichte van jezelf, al voldoende om je leven een wending te geven die aandoeningen doet genezen.

De belangrijkste oplossingen voor psychologische en neurologische aandoening zijn: rust, terwijl je met je aandacht je energie door je lichaam volgt, en slaap met ononderbroken dromen.

Het zijn onze interne houdingen die de genezende veranderingen met zich meebrengen. Als we losser met onszelf zijn, dan kunnen vele lichamelijke, psychische en neurologische aandoeningen verdwijnen, omdat we veranderlijker zijn en we niet rigide of statisch zijn, want het zijn de interne houdingen die we aannemen ten opzichte van onszelf en anderen, die onze energieën blokkeren en genezing doen stagneren. Het zijn de interne houdingen die we aannemen doordat we onszelf allerlei dingen verbieden, waarmee we onszelf beperken en we onszelf belevingen ontzeggen, waardoor we maar weinig of niet veranderlijk zijn.

Naast een onveranderlijke houding, zijn het onze vele onverwezenlijke verlangens en dromen, die onze houdingen nog verder rigide maken, door spijt en verbittering. En het is door onze conditionering dat we geen gevolg leren geven aan onze verlangens en dromen, waardoor je energie niet kan stromen en je zo, langzaam, je eigen wezen doodt.

Ondanks dat de verlangens en dromen die we hebben, totaal geen dingen zijn die problemen geven, gaan we toch niet tegen onze programmering in en doen we niet wat we vanbinnen krijgen aangereikt. Veelal zijn verlangens en dromen hele gewone dingen, krijgen we een leven aangeleerd waarin maar weinig plek is voor wat we zelf willen. Waardoor we een gedragspsychologie hanteren, die ons er langsheen laat kijken...

Doordat we onze eigen wensen, verlangens, dromen en ideeën niet leren uiten, bouwen we grote gedeelten van onze identiteit op, uit manieren die onszelf moeten ontwijken... waardoor ons zelfbeeld meestal weinig eigenwaarde bevat.

Het zijn de interne houdingen die we hebben aangeleerd gekregen, waardoor we vinden dat we zus of zo *moeten* doen en zijn, maar we daar alleen onszelf iets mee verplichten of ontzeggen.

Het zit hem in de aangeleerde systematische manier van functioneren, waardoor we onszelf ontzien en we ons een zinvol leven ontzeggen, maar we de frustratie en emotionele expressie daarvan, hebben leren onderdrukken... *waarna dat automatisch vanuit je onderbewuste expressie vindt.*

We moeten als mensheid nog steeds leren om de vormloze mogelijkheden van de mind te gebruiken; om te leren mediteren... want het zijn de vormloze “houdingen” die ons tonen dat we ook zonder al de rigide houdingen kunnen zijn. Zoals gebeurt als we dansen of zingen, of als we creatief bezig zijn en alles spontaan laten gebeuren. Dan kunnen geen statische houdingen, meningen of standpunten vat op ons krijgen. We zijn dan speels en vloeiend. We zijn dan tijdelijk zonder associatie met de identiteit, en dat *is* meditatie: *een moment waarin je al je zienswijzen en overtuigingen hebt losgelaten, waardoor mind en bewustzijn zich in spontane harmonie gaan gedragen.*

Het zijn “houdingen” als toestanden van hoop, geloof, liefde, vertrouwen, compassie en verwondering, die je meer wezenlijk laten zijn, dan egoïsch of systematisch. Dat lijkt misschien tegenstrijdig, omdat hoop, geloof, vertrouwen en verwondering, toestanden zijn, waarin je de uitkomst of ontwikkeling van iets mogelijk juist *niet* weet. Maar doordat je niets werkelijk *kunt* weten, is onwetendheid het enige wezenlijke *om* te weten. En toestanden, als staten van zijn, die je in een toestand van onwetendheid brengen, zijn daarom meer vloeiend dan de toestanden waarin je iets exact weet. Onwetend zijn, als de toestand van rust en toelaten in je mind, *is* meditatie. Die onwetendheid is geen onwetendheid *over* dingen, want het heeft niets te maken met intellectuele kennis. Onwetendheid is de natuurlijke toestand van intelligentie, waardoor de mind constant open is voor verandering. Niets wordt statisch in een onwetende mind. Onwetendheid is de ultieme mogelijkheid voor intelligentie om alles mee te maken, door niets als absoluut te zien. Door stil onwetend te *zijn*, ga je bemerken dat je “erin” kunt, als je jezelf in-tune met de veranderende sensaties laat zijn.

Het is doordat we denken dat herinnering en ratio, “een weten”, is, waardoor we niet weten dat die intellectualiteit geen intelligentie is. Zo komt het dat, als je iets een naam geeft, je hetgeen je benoemt, niet kent. Je kan het blad van een boom “een blaadje” noemen, maar daarmee weet je niet wat het is. Je hebt het slechts een naam gegeven. Door vervolgens alle bekende functionaliteiten van een blad te benoemen, is het blaadje nog steeds niet gekend, want er is meer aan een blaadje te beleven dan dat wat ervan bekend is. Door het blaadje vervolgens uit elkaar te halen en onder een microscoop te leggen en alle onderdelen daarvan te benoemen, is het blaadje nog steeds niet gekend. Het blad is dan slechts kapotgemaakt, maar de essentie van het

blaadje is er onaangeraakt door. Geen enkel woord kan als zodanig de werkelijkheid raken en geen betekenis is ooit voldoende om te beschrijven wat iets is.

Een woord en z'n betekenis, zijn slechts twee verschillende woorden voor datgene waar ze op doelen; maar geen van beide is datgene waar ze op doelen, ze wijzen er slechts naar. Het is daarom onmogelijk om door namen en betekenissen, iets te leren kennen. De kennis die door benoemen ontstaat, is intellectueel, en om alle kennis te laten vallen, is om intelligent te zijn. Het is exact waarom een kind aan z'n moeder blijft vragen wat iets is... want het woord dat de moeder zegt, verklaard het niet. "Wat is dat?", blijft een kind vragen. En de moeder blijft maar benamingen en betekenissen opzeggen, maar het kind blijft vragen, want het verklaard niets.

Een kind blijft na ieder antwoord van z'n moeder vragen: "Wat is dat?", totdat de moeder het niet verder kan verklaren, waarna ze zegt: "Vraag dat maar aan je vader!".

Kinderen hebben nog niet geleerd om zich schizofreen te gedragen, daarom zien ze de feitelijkheid van hun onwetendheid helder voor ogen. Ze zijn net zo onbewust als hun ouders, dus ze krijgen geen eerlijke antwoorden op hun vragen. Antwoorden als: **"Je kan niets kennen behalve jezelf en van daaruit kun je alles kennen als jezelf, maar alles zal onbegrijpelijk blijven... Het leven is een mysterie: vogels vliegen, de wolken drijven, wie kan het verklaren?"**

We zijn ook zo over onszelf gaan denken: dat we weten wie en wat we zijn. Het is niet zo. Nog niet. Doordat we alles benoemd hebben, zijn we gaan denken dat we weten wat we bedoelen, maar we weten het niet. We durven dat slechts niet toe te geven, waardoor we niet tot de verwonderlijke rijken van onze diepere psyche kunnen toetreden, maar waardoor we ook niet beseffen wat we met onszelf, elkaar en de aarde aan het doen zijn... *want we vernietigen alles.*

We kunnen uitsluitend de werkelijkheid via onszelf achterhalen, want het is in jezelf dat je naar het levende kunt kijken dat je zelf bent ... waarmee je je bewustzijn richt op het levende waar het in is, en je oog in oog staat met het levende dat je bent. In jezelf is waar je het levende kunt ontmoeten. In jezelf is waar je kunt ontdekken wat dit leven is, door met je aandacht door je

lichaam te leren voelen, ga je jezelf leren kennen, en dat “zelf”, zo blijkt uiteindelijk, is hét Zelf... onmetelijk en vormloos.

Effectief omschreven werking

Als je medicijnen gebruik die iets in je lichaam onderdrukken, dan kan je lichaam niet goed functioneren, maar doordat er iets *onderdrukt* wordt, en er niet iets *geactiveerd* wordt, bemerk je er niets van. Het onderdrukt iets, maar activeert niets. Je bemerkt hooguit iets van de effecten die het uitschakelen of ongevoelig maken van iets in je lichaam heeft op *het geheel* van je functioneren... iets wat de *werking* van een medicijn constitueert, maar wat een *bijwerking* wordt genoemd.

Het woord “bijwerking”, zoals het op een bijsluiters staat, is daarmee een strategische keuze: het heeft het woord “werking” in zich, maar het heet slechts zo, omdat de genoemde “bijwerkingen”, **bij** de genoemde **werking** van een medicijn komen... “Bijwerkingen” heten zo, omdat ze “bij” de “werking” komen; met andere woorden: **bijwerkingen** komen met de werking mee.

Er is dus een werking en een bijwerking van een medicijn, maar de redenering is dan dat de bijwerkingen niet altijd voorkomen. Echter, de werking komt ook niet altijd voor: waarmee dus geldt dat zowel de werking als ook de bijwerkingen niet altijd voorkomen.

Maar als de werking er niet is, dan noem je dat geen bijwerking, waardoor je niet zegt dat de bijwerkingen niet voorkomen als de werking er niet is.

Als de werking van een medicijn er niet is, noem je het “een ontbrekende werking”. Je zegt dan: “Dit medicijn werkt niet bij mij” of “Mijn lichaam reageert niet op dit medicijn”. Als een medicijn geen werking bij je heeft, maar één of meerdere van de bijwerkingen er wél voor je zijn, dan denk je echter nog steeds dat dat slechts bijwerkingen zijn. Beide werking en bijwerking zijn dus bijwerkingen van het medicijn, want de werking van het medicijn valt in de categorie bijwerkingen, wanneer het z'n werking niet voor je heeft. Het woord “bijwerkingen” is daarmee de enige manier om de werking te beschrijven, want er zijn uitsluitend bijwerkingen van een medicijn. Als je een medicijn gebruikt kan het dus de bijwerking hebben dat het werkt, maar het kan ook zijn dat het een andere werking heeft of

helemaal niets doet. *Het geldt dus voor alle medicijnen dat het de bijwerking kan hebben dat het z'n werking of z'n bijwerking heeft.*

Het woord “bijwerkingen” is daarom het enige woord dat nodig is om op een bijsluiter te noemen, en doordat het woord “bijwerkingen” het enige woord is dat nodig is, betekent “bijwerking” hetzelfde als “werking”.

Als je een medicijn gebruikt, gebeurt er iets in je lichaam, of er gebeurt niets. Dat zijn de enige twee mogelijkheden. Er is geen derde mogelijkheid. Het is niet dat er óf een werking is óf een bijwerking óf niets: er gebeurt iets of niets. De werking en de bijwerkingen behoren dus tot dezelfde groep: werkingen.

Het is tevens strategisch gekozen om het enkelvoudige woord “werking” te gebruiken en niet het meervoud “werkingen”. Als het meervoud “werkingen” gebruikt zou worden, dan zou je eerder doorhebben dat de werkingen en de bijwerkingen eigenlijk één groep zijn. Als het woord “werkingen” gebruikt zou worden, dan zou je gemakkelijker in staat zijn om de bijwerkingen die je mogelijk ondervindt, als mogelijkheid te gebruiken om een rechtszaak aan te spannen tegen een farmaceutisch bedrijf, want de eventuele problematische bijwerkingen, zijn dan het resultaat van het gebruik van een medicijn...

De semantiek ervan doet je geloven dat de verkozen bewoording bepaalt of dat een medicijn een werking of bijwerking heeft, maar dat is onmogelijk... waardoor een medicijn zelf, als enige mogelijkheid, een werking heeft of niet.

Het woord “bijwerkingen” is dus slechts strategisch gekozen, want uiteindelijk valt alles wat een medicijn doet, onder de bijwerkingen, maar uitsluitend door de manier hoe het beschreven staat en **niet** door de werking van het medicijn, want voor het medicijn geldt altijd dat het de veroorzaker van werking en/of bijwerkingen is ... welke dus eigenlijk één groep zijn, want ze hebben beide dezelfde oorzaak: het medicijn.

Als je het woord “bijwerking” vervangt door het woord “bijeffect”, en het woord “werking” vervangt door het woord “effect”, dan is terstond duidelijk waarom farmaceutische bedrijven het geen effect en bijeffect noemen. Het is de reden dat beide woorden “bijwerkingen” en “werking”, strategisch zijn gekozen.

Het effect van het gebruik van de woorden “werking” en “bijwerkingen” of “effect” en “bijeffecten” is namelijk slechts anders in juridisch effect.

Het effect dat het gebruik van een medicijn heeft, is altijd exact wat het is: er gebeurt iets of er gebeurt niets. Als er *iets* gebeurt, is dat de werking van het medicijn, maar als er iets gebeurt wat onwenselijk is, staat het beschreven in de bijwerkingenlijst, zodat er een verzekeringstechnische en juridische distantiëring van de problemen kan zijn... iets wat de bijwerkingenlijst tot een disclaimerlijst maakt, en wat de beschrijving van de werking tot een commerciële advertentie maakt.

Het is daarom niet mogelijk om over effecten en bijeffecten te praten, zonder dat je je baan kwijtraakt, als je een arts bent of een apotheker of als je werkzaam bent in de farmaceutische industrie of bij een ziektekostenverzekeraar, want het zit hem puur in de semantische beschrijving die je door de symbolische beleving ervan een vals plaatje voorhoudt.

Als je nu de woorden “effect” en “bijeffecten” gebruikt, dan begrijp je direct dat, als je een medicijn gebruikt en er gebeurt iets wat in de bijeffectenlijst staat, dat het dus door het medicijn komt, en dat het dus geen bijeffect is, maar een effect: een effect wat je slechts bijeffect noemt, omdat het je zo geleerd is.

Als je vóór iets een medicijn zou moeten nemen, en niet tégen iets, een medicijn dat iets zou moeten activeren in plaats van onderdrukken, dan zou je dat het effect noemen. Als het medicijn dan iets anders doet, ga je dat niet zien als bijeffect, maar je gaat het dan ook zien als effect. Het is dan stompzinnig om het zo te formuleren dat het medicijn iets anders met je deed dan wat als effect genoemd staat, maar dat het een effect gaf dat in de lijst met bijeffecten staat... terwijl we die discrepantie wel maken als het “werking” en “bijwerkingen” wordt genoemd.

Een lijst met bijeffecten is dus een lijst met effecten... slechts ongewenste effecten. En zo is de lijst met bijwerkingen een lijst met werkingen... slechts juridisch ongewenste werkingen.

Als je de woorden “effect” en “bijeffect” weer vervangt door “werking” en “bijwerking”, kun je slechts door de semantiek van de woorden niet direct zien dat ze exact dezelfde zijn.

Iedere bijwerking is de werking van het medicijn, want de bijwerking treedt uitsluitend op, als het medicijn genomen wordt. Als met een medicijn gestopt wordt, stopt de bijwerking... waarmee de bijwerking dus de werking van het

medicijn was. De werking en de bijwerkingen behoren tot dezelfde groep: het zijn de werkingen, oftewel, de effecten.

Door het gebruik van een medicijn, gebeurt er iets met je of er gebeurt niets met je. Dat is in werking en effect, het gevolg van het gebruik van een medicijn. Er is daarmee geen verschil tussen “de werking” of “een bijwerking”. Werking en bewerking zijn beide werkingen van het medicijn.

Net zo is het woord “bijsluiter” strategisch gekozen. Er wordt geen gebruik gemaakt van het woord “omschrijving”, maar van het woord “bijsluiter”. Ze kunnen de bijsluiter namelijk ook geen omschrijving noemen, zonder direct in de problemen te komen... want om het een omschrijving te noemen, geeft aan dat de bijwerkingen beschreven staan als mogelijkheid om te gebeuren. Maar als de bijwerkingen *kunnen* gebeuren en de werking *ook* geen zekerheid is, dan vallen de bijwerkingen onder de beschrijving van de werking, en dan is er geen aparte lijst met bijwerkingen nodig: een lijst met werkingen is voldoende.

In je dagelijks gebruik van woorden met hun definities en de betekenissen die je ervoor hebt aangeleerd, heb je niet door dat het geheel je bespeelt... *en dat het je daarom zo wordt aangeleerd*. Je zegt bijvoorbeeld over de werking van een medicijn: “De werking is er of is er niet” of “Het doet niets voor me” of “Het werkt niet” of “Het werkt”, maar je zegt over de bijwerkingen van een medicijn: “De bijwerkingen komen soms voor” of “Ik heb hier last van” of “Ik heb één van de bijwerkingen” of “Ik heb geen bijwerkingen”.

Maar... als je praat over de werking, verwijst je daarmee naar het medicijn, maar als je praat over een bijwerking, verwijst je naar jezelf. De werkingen gaan over het medicijn, maar de bijwerkingen gaan over de mens die ze vertoont. Het is slechts door de symbolische beleving van de semantiek ervan, dat je het als verschillend ziet. Het is slechts door symbolische sturing door semantiek, dat je er een verschillende perceptie bij hebt.

Net zo vind je op de bijsluiter, een werking die een beschrijving geeft die oncontroleerbaar voor je is, zoals: “Dit medicijn wordt gebruikt om de bloeddruk te verlagen”, maar voor de bijwerkingen vind je persoonlijke symptomen, zoals: “Als je één van de volgende bijwerkingen vertoont, stop dan met het medicijn en raadpleeg uw huisarts: hoofdpijn, braken, duizeligheid, zelfmoordneigingen”. Wederom verwijst de beschrijving naar het medicijn, maar de bijwerkingen verwijzen naar de persoon.